

Nagy gyászoló közönség jelenlétében temették el Krúdy Gyulát

A magyar irodalom nagy magánosát, az álomlátó költőt és klasszikus mesemondót, Krúdy Gyulát vasárnap hantolták el a keresiúti temetőben. Krúdy virágba borult ravatala körül ott voltak a magyar újságírók hivatalos vezetői, az elhunyt nagy író sok író- és újságíró-barátja, híve és rajongója. Több száz főnyi gyászoló közönség vett részt könnyes szemmel a gyászszertartáson. A koporsó mellett, amelyben frakkosan, arcán a halál misztikus nyugalomával, örök megbékéltséggel pihent Krúdy Gyula, megtörtén, fájdalomtól roskadozva foglalt helyet az író édesanyja, fivére, felesége és gyermekei. A katolikus egyház ritusa szerint végzett szertartás után Krúdy Gyula Jókai-lepelbe burkolt tölgyfa-koporsóját kivitték a gyászkocsira és megindult a halottasmenet a főváros által adott diszírhely felé.

Mialatt a gyászoló közönség körben elhelyezkedett a sír körül, a nyíregyházi származású cigányprimás, Sárai Elemér, aki eljött a bandájával az élet nagy szerelmesének temetésére, halk szordináltsággal rázendített a „Lehullott a rezgő nyárfa ezüstszínű levele...” dallamára. Ezután Lázár Miklós országgyűlési képviselő, a Reggel főszerkesztője az újságíró-testület nevében mondott mély meghatottságot keltő búcsúbeszédet.

„Az új magyar irodalom Lear királya voltál — mondotta Lázár többek közt —, kincseidet eltékozoltad, szétszórtad, odaajándékoztad és túl az ötvenedik életéveden olyan irgalmatlanul egyedül maradtál. Krúdy Gyulát egyetlen hivatalos irodalmi társaság tagjává nem választotta. Krúdy Gyula, a koldus, a kitagadott, a kiközösített Krúdy Gyula hercegi hitbizományánál nagyobb és maradandóbb örökséget hagyott nemzetére. Maradt 8—10 regénye, kötetekre való elbeszélése, amelyek, ha angolul, franciául németül álmódik, a világirodalom halhatatlanjai közt jelölik ki a helyét... A magyar Provence-nak, a nyírségnek gyermeke és hőse, Jókai óta a magyarság legedesebb mesemondója volt Krúdy Gyula...”

Nyíregyházának, a nagy író szülővárosának nevében Szohor Pál főjegyző búcsúztatta ezután Krúdy Gyulát, akiért — amint mondotta — most könnyeit hullatja a nyírségi szülőföld, sok-sok testvére, barátja, akik

Krúdy Gyulára büszkék voltak. Supka Géza az Írók Gazdasági Egyesületének gyászát tolmácsolta. „Szindbád álomhajós — mondotta Supka —, innen az utolsó hajód mellől tetemre hívom a magyar társadalmat, mely veszni hagyja az író, a magyarság élő lelkiismeretét.”

Ezután Kárpáti Aurél rajzolt búcsúbeszédében megható emberi és írói portrét Krúdy Gyuláról, majd Zsolt Béla, Thury Lajos és Egyed Zoltán búcsúztatták a nagy író, és méltalták zsenijének alkotásait.

Sáray Elemér hegedűjén felcsendült még Krúdy-nak egy kedvenc népdala, aztán az elmúlás döbbenetes viszhangjaként dübörögni kezdtek a rögök a tölgyfakoporsón, melynek deszkái egy egész kialudt világot zártak magukba.

